

An illustration in a sketchy, painterly style. On the left, a large black silhouette of a figure with large ears (resembling Mickey Mouse) stands on a pedestal, holding a long, thin pointer. In the center, a young girl with long dark hair in an orange t-shirt and a boy with blonde hair in a grey hoodie walk towards the right. The background is a light green wall with a framed picture and a shadow of a chair. The floor is light green with a shadow of a chair and a signature 'Paul' in the bottom right.

Da's Geen KUNST

Folkert Oldersma

Illustrator: Paul Oole

inkijkexemplaar

Da' Geel Kunst

Folkert Oldersma

Illustrator: Paul Oole

Met dank aan Michel Bouma en Jimke Nicolai

Eerste druk 2025

Copyright tekst © Folkert Oldersma (www.folkertoldersma.nl)

Copyright illustratie(s) © Paul Oole

OMSLAG

Vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

Vormgeving Ambilicious Studio

Redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2025 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-43-5 | NUR 350, 247

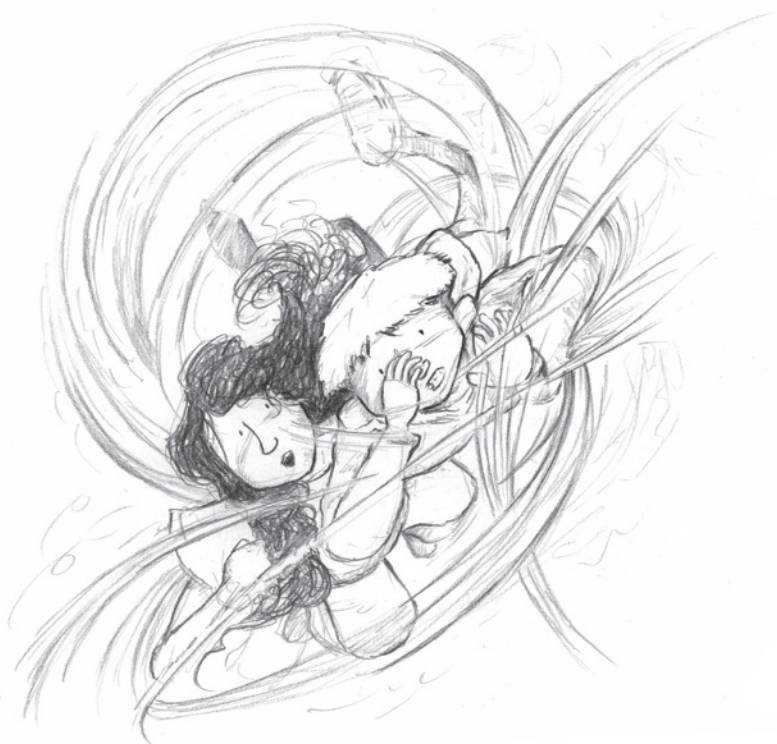
www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Da' Geel Kunst

Ambilicious Breda | Kalmthout

1. DE NEUS

Otto woelt in zijn bed. Hij kan de slaap niet vatten. Het stormt in zijn hoofd. Dat wat eerder overdag gebeurde, dat kan toch niet? Zoiets is toch niet mogelijk? Ja, in boeken, films of games kunnen die dingen. Daar wel, maar toch niet in het echt?

Is

- *het dan toch een droom geweest?*
- *zijn fantasie totaal op hol geslagen, is het louter inbeelding geweest?*
- *hij betoverd en voor even in een parallelle wereld beland?*
- *hij gek geworden? Krankjorum, crazy, gestoord, maf, mesjogge, lijp, daas, krankzinnig, geschift, knots? En dat dan allemaal tegelijk?*

Zijn neus kriebelt toch wel vaker? Vrijwel constant heeft hij last van die jeukende neus. Volgens zijn moeder is het iets van een allergie. Maar dit! Dit is nooit eerder gebeurd.

Zal hij morgenvroeg opnieuw proberen? Kijken of het nog steeds gebeurt? En wat dan? Zal hij het aan anderen vertellen? Wie zal het geloven? Niemand toch? Daarvoor is het echt te bizar. Maar geloven hoeven ze het niet. Hij kan het ze laten zien. Hij kan het bewijs leveren

dat hij niet zomaar iets verzint. Toch?

En wat dan?

- *Zal hij met open mond worden aangestaard?*
- *Schieten tv-ploegen toe?*
- *Slaan Facebook, Instagram en Tiktok op hol en gaat hij viraal?*
- *‘O, Otto, mag ik op een selfie met jou?’ (vraagt opeens een topspeler van Barcelona of zo aan hem.)*
- *‘O, Otto, alsjeblieft wil je meedoen als Bekende Nederlander in ons tv-programma?’*
- *Breekt Otto Bregman met zijn aantal volgers op Instagram alle records?*

Of kan hij voorlopig toch maar beter zijn mond te houden?

Want:

- *‘Het is een buitenaards wezen; sluit hem op!’ roepen mensen angstig.*
- *‘Otto, we snappen niet hoe het kan, wij zullen je moeten opereren,’ vertellen wetenschappers hem. ‘Ja Otto, jij bent wel een heel bijzonder exemplaar, wij moeten je onderzoeken. Nee, nu niet moeilijk doen, je krijgt eerst een prikje. Nee Otto, wij bepalen nu wat jij gaat doen.’*

Onzin, hij moet stoppen met dat piekeren en met die stomme fantasietjes. Kom op, slapen nu! Hij weet het nu zeker; morgenvroeg gaat hij het opnieuw proberen.

Nog behoorlijk slaperig stommelt Otto de volgende ochtend de keuken van oma Kajsja binnen. Hij was uiteindelijk dan toch nog in slaap gevallen. Zijn nicht Sole en zijn oma zitten al aan tafel.

‘Goedemorgen schatje,’ begroet zijn oma hem overdreven vrolijk als ze zijn slaperige gezicht ziet.

Otto gromt iets terug en neemt plaats aan tafel.

‘O jé, met je verkeerde been uit bed gestapt?’ plaagt oma.

Sole grinnikt.

Otto pakt een boterham en twijfelt wat hij als beleg zal kiezen.

‘Jullie moeten je vanmorgen zelf vermaken, want ik moet aan het werk,’ vertelt oma.

‘Noem je dat werk?’ vraagt Otto.

Hij vindt het tijd om haar terug te pakken., maar zijn oma reageert niet op hem.

‘Ik stel voor dat jullie mij om twaalf uur komen opzoeken. Is dat oké?’ vraagt ze.

‘In je schuur?’ vraagt Sole.

‘In mijn atelier,’ verbetert oma haar.

‘Dat is hetzelfde,’ zegt Otto. ‘Met dat woord atelier wil je gewoon interessant doen.’

‘Hé, kruip jij weer even je bed in wil je, en stap er dan met je goede been uit.’

‘Zullen we naar het parkje?’ vraagt Sole.

Ja, daar gaat het gebeuren, besluit Otto. Daar gaat hij het opnieuw proberen. Hij knikt en trekt zijn jas aan.

Zoals ieder jaar logeren Sole en Otto deze zomervakantie bij hun oma. Ze zijn neef en nicht, hun moeders zijn oma’s dochters.

‘Hé stupido, je jas hoeft niet aan,’ zegt Sole. ‘Daar is het veel te warm voor.’

Sole heeft een Italiaanse vader en soms schiet er Italiaans in haar zinnen. Haar naam is ook Italiaans. Het betekent

zon. Otto heeft geen idee wat zijn naam betekent.

Gelaten hangt hij zijn jas terug aan de kapstok.

‘Wat zullen we daar doen?’ vraagt Sole terwijl ze naar buiten stappen.

Misschien lukt het ook wel samen met haar, bedenkt Otto. Dat hij samen met haar gaat kijken of het nog steeds werkt. Zijn slaperige gevoel verdwijnt meteen. Hij zit weer vol energie. Dit wordt spannend.

Het is nog rustig bij het park. Dat komt goed uit. Park is eigenlijk een te groot woord voor dit plantsoen met een paar bomen en struiken, een vijvertje en een speeltuintje. Dat speeltuintje bezoeken ze regelmatig om er kinderen die in oma’s buurt wonen, te ontmoeten.

‘We zijn te vroeg, ze zijn er nog niet,’ zegt Sole.

‘Geef me je hand,’ zegt Otto plots.

Sole kijkt hem verbaasd aan.

‘Doe niet zo klef, ik ben je liefje niet,’ moppert ze.

‘Kom op, ik wil iets testen.’

Sole zucht overdreven en slaat al even overdreven haar ogen ten hemel. Toch geeft ze hem haar hand. Otto voelde namelijk zijn neus kriebelen. Dat gebeurde gisteren ook. Er nadert een brandweerwagen. Helemaal goed. Die gaat hij gebruiken.

‘Wat wil je testen?’ vraagt Sole ongeduldig.

Ze ziet dat Otto plotseling nerveus is. Gespannen kijkt hij strak naar de brandweerwagen. Met zijn vrije hand krabt hij zijn neus. Direct daarop zitten Sole en hij achter in die grote rode truck. Wauw, het is hem opnieuw gelukt. Het werkt nog steeds. En nu ook met Sole erbij. Hij heeft het niet gedroomd. Niet gefantaseerd. Hij is niet krankjorum, maf, geschift et cetera. Nee, hij is opgetogen.

Ongelovig kijkt Sole om zich heen. Haar ogen rollen nog net niet uit haar hoofd.

‘Hoe ...’ begint ze.

Ze kijkt de glunderende Otto aan.

‘Hoe?’ herhaalt ze totaal verbluft en kijkt naar voren.

Daar zitten de brandweerlieden verveeld onderuitgezakt op de banken.

‘Maar ...’ fluistert ze.

‘Ze horen ons niet,’ vertelt Otto.

‘Maar dit ...?’

‘En ze kunnen ons ook niet zien,’ vult hij aan. ‘We zijn onzichtbaar.’

Sole vindt nog steeds geen de woorden om te reageren. Dat op zich is heel bijzonder. Krakend klinkt een bericht over de boordradio. De brandweerlieden veren direct op.

‘Chill,’ weet Sole nu uit te brengen. ‘Magnifico. Te wauw man, dat dit kan.’

De man naast de chauffeur zet de meertonige hoorn aan.

‘Gassen,’ roept hij naar de chauffeur.

‘Je hand,’ zegt Otto gehaast tegen Sole.

‘Ben je gek?’ reageert ze. ‘Ze gaan nu net lekker door het verkeer racen. Op naar de brand.’

Paniekerig grijpt Otto Soles hand beet. Hij kijkt naar buiten en krabt zijn neus. Op hetzelfde moment staat Sole naast hem aan de rand van het trottoir. Vol vaart vliegt de brandweerwagen verderop de hoek om.

‘Waarom doe je dat nu?’ moppert Sole.

Maar dan kijkt ze Otto bewonderend aan.

‘Hoelang kun je dit al?’ vraagt ze. ‘Hoe doe je dit? Dit kan niet, dit bestaat niet. Otto, dit ... Knijp me.’

Glimlachend doet Otto waar ze om vraagt.

‘Au! Ik droom dus niet. Dit is echt. Otto, dit is helemaal te wauw,’ roept ze enthousiast uit. ‘Sinds wanneer weet je dat dit kan?’

‘Sinds gister. Toen gebeurde het voor het eerst. Er kwam een te gekke rode Porsche aan. Mijn neus kriebelde, ik krabde en op hetzelfde moment zat ik in de Porsche. Ik schrok ontzettend en snapte het niet. De bestuurder leek me niet te zien of te horen. Doodeng vond ik het. Wat gebeurde er? En hoe kwam ik weer terug? Ik had even tijd nodig om te ontdekken dat het met mijn kriebelende neus te maken had.’

Sole bekijkt zijn neus.

‘Daar is niks speciaals aan te zien,’ vertelt Sole. ‘Werkt het alleen met auto’s?’

‘Ik heb geen idee. Na de Porsche durfde ik het niet nog

eens te proberen.'

'En dan vertel je het mij niet.'

'Had je mij geloofd?'

'Natuurlijk niet. Dit gelooft niemand, want dit kan niet. Zullen we daar eens binnen kijken?'

Sole wijst naar de bovenste verdieping van een flat. Otto kijkt om zich heen. Verderop lopen mensen. Regelmatig passeren auto's. Dicht bij hen is het nog steeds rustig.

'Laten we voor alle zekerheid ons achter die bushalte verbergen,' stelt hij voor.

Vanachter de bushalte gluuert hij naar de flat die Sole aanwees. Zij geeft hem een hand. Strak kijkt hij naar de bovenste verdieping. Tegelijkertijd krabt hij zijn neus. Sole en Otto bevinden zich meteen in een modern ingericht appartement met uitzicht over de stad. Het werkt dus niet alleen bij auto's. Recht tegenover hen telefoneert een man. Sole glimlacht. Ze zijn toch onzichtbaar? Dan moet dit werken, bedenkt ze. Plagend pakt ze een leeg koffiekopje van het tafeltje dat tussen de man en haar in staat. Met het kopje loopt ze door het vertrek. De man valt stil en kijkt geschrokken naar het kopje. Otto grijnst. Voor de man moet het kopje nu zo maar vrij door de ruimte zweven.

'Ogenblikje,' stamelt de man in de telefoon.

Verbaasd, maar ook angstig volgen zijn ogen het kopje.

'Eva, kom snel,' roept hij.

'Wat nu weer?' klinkt het niet al te vriendelijk verderop uit de luxe flat.

'Snel!'

Vlug zet Sole het kopje terug op het tafeltje. Zuchtend komt een vrouw het vertrek binnengelopen.